

Skyd først – slip bagefter!

En schweisshundeførers opgave er entydigt at eftersøge nødstedt vildt. Vel at mærke eftersøge for at aflive! Dette defineres klart i Bekendtgørelsen om eftersøgning og aflivning af nødstedt vildt. Af samme bekendtgørelse fremgår også, hvordan denne opgave skal løses, og for så vidt angår aflivning fremgår det:

”Aflivning af nødstedt vildt skal foregå så smertefrit og hurtigt som muligt.”

Det kan derfor undre, at sekretariatet indimellem underrettes om hundeførere, der ikke medbringer skydevåben på eftersøgning? Som argument herfor fremføres under tiden, at hunden sagtens kan fange dyrene. Lødigheden af et sådant udsagn kan i sig selv diskuteres, og er ikke temaet for denne klumme.

Fokus i denne sammenhæng fremstår af det faktum, at der ingen tvivl er om, at affangning med skud både er hurtigere og mere smertefrit end affangning som følge af en lang hetz.

Når man som hundefører ikke er bevæbnet med skydevåben, fraskriver man sig automatisk muligheden for at skyde dyret, hvis der opstår en sikkerhedsmæssig forsvarlig skudchance. Der er med andre ord ikke tvivl om, at når hundeføreren fravælger at medbringe skydevåben – hvad der må formodes at være af bekvemlighedshensyn – så bevæger denne hundefører sig faktisk på kanten af gældende jagtlovgivning!

Det er derfor Naturstyrelsens forventning, at alle hundeførere under eftersøgning bærer skydevåben og kniv med lige så stor selvfølgelighed som, at hunden medbringes!

En schweisshundefører vil komme til at bære sit våben mere end, han skyder med det. Men kan der sikkerhedsmæssigt forsvarligt afgives skud, så skal denne aflivningsform anvendes, da dette er den hurtigste og mest smertefrie måde at aflive på!